

жение — тихото безшумно люлбене на клонитѣ, преливащитѣ се талази на избуелитѣ ниви. Enjambement-а у него е не само естественъ, но и наложителенъ, защото изразява неувимитѣ преходи, които сж тъй характерни за него:

По глухи улици отдавна е нощъта
отсѣнки метнала и сякаше се будно
услушва въ стѣпкитѣ на скитниците, мудро
сегизъ-тогива що препрѣчватъ кръстопѣтъ

Не случайно той употребява често „несѣтно“ (дори несѣтено), както и дълги многосрични думи като: заразправя, невидѣлица, припѣплала, запепелената, които правятъ движението на речъта бавно и еднообразно като бълболенето на чешмата, въ края на VI пѣсенъ.

Това спокойно и бавно течение се нарушава само въ моменти на екстатическо състояние. Тогава повишеното напрегнато чувство се излива въ поривисти, буйни стихове:

Но въ тия тѣжни дни
на пагубенъ въртежъ, единъ се съхрани,
все сѣщъ, ненакърненъ отъ никакви промѣни,
величествений ликъ на гордитѣ Балкани,
на моята душа тамъ во Света Светихъ...
И гордъ и дивенъ химнъ това сърдце ранено
омайва, милува — и властно то се рве
при снѣжноглавитѣ, шеметни върхове,
ще грѣятъ на възбогъ въ тържественостъ върховна...
А въ пролѣтната нощъ горитѣ и полята
услушваха се въ тѣхъ, като въ легенда свята...

Опита ли се, обаче, Славейковъ да изобрази шумно оживление, бързо действие, увлѣче ли се въ разсѣждения, обосновавания и